

פרשת במדבר

ערב חג השבועות

סיון תשפ"ח

גיליון מס' 555

יביע אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול

מרן רבי **עובדיה יוסף** זצוק"ל

דבר העורך הרב יצחק בר זכאי

בגמ' שבת פ"ח: בשעה שעלה משה למרום לקבל את התורה, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה, רבש"ע חמדה גנוזה שגנוזה לך תתקע"ד דורות קודם שנברא העולם, אתה מבקש ליתנה **לבשר ודם?**

ומבואר שבקשו המלאכים לעכב את התורה ברשותם ולא ליתנה לעם ישראל.

ויש להבין, כלום אי אפשר שתינתן התורה לישראל, וגם בעליונים אצל המלאכים תישאר עותק ממנה?

והביאור לכך: ידעו המלאכים את הכלל "לא בשמים היא"

שאם בשמים פסקו הלכה הרי שאין מתחשבים בזה,

ורק כפי שהחכמים **בארץ פוסקים**, יש לפסוק גם למעלה **בשמים**.

וא"כ חששו המלאכים שאם הם בשמים יפסקו הלכה וכאן בארץ יפסקו חכמי ישראל **שלא כמותם** הרי שבשמים יפסקו כפי חכמי ישראל ולא כמותם.

ומסופר על רבי יואל סירקיס (מחבר ספר הבי"ח) שלקח את רבי דוד סגל (מחבר ספר הט"ז) כחתן לביתו, והתחייב לחתן חמש שנים שיאכל על שלחנו בכל יום חתיכת **בשר** (מצרך נדיר באותה תקופה)

על מנת שישב ויעסוק בתורה ללא טרדות הפרנסה,

באחד הימים שלא נמצא בשר בשוק, הגיש לחתנו חתיכה של

ריאה במקום בשר,

לאחר מס' ימים תבע החתן - ר' דוד סגל את חמיו **לדין תורה**

על שלא עמד בדיבור והגיש לו ריאה במקום בשר,

ישבו הדיינים והחליטו שגם ריאות נחשב לבשר, והצדק עם חמיו,

כשנשאל ע"י תלמידיו מדוע תבע את חמיו על דבר כה פעוט,

השיב להם: משהורגלתי כל יום לחתיכת בשר, הרי שבאותו יום

שאכלתי ריאות נתרכזתי מעט פחות מלימוד התורה,

והדבר גרם לקיטרוג גדול בשמים על חמיו, שבגינה איכות הלימוד

נפחתה מתמיד, ע"כ בקשתי לתבעו לדין תורה כדי שהם הדיינים

יפסקו **שגם ריאות נחשב לבשר**,

ומה שפוסקים כאן **בארץ**, גם **למעלה** יפסקו,

ובכך הוסר הקיטרוג מעל חמיו.

מרן זיע"א: מעשים בכל יום שפסקיו, ברכותיו ועצותיו נתקבלו

בשמים, גם במקום שהיה נראה שכבר נגזרה הגזירה, הרי שמרן בכח

תורתו עמד ובטלם, וכפי שפסק כאן, נפסק למעלה.

שבת שלום
וחג שמח!

שעון חורף:

שקיעת החמה - 19:43

נץ החמה - 5:34

סוף ק"ש: מג"א - 8:20 הגר"א - 9:02

סוף זמן תפילה: הגר"א - 10:14

צאת שבת - 20:14

זמן ר"ת במוצ"ש - 21:11

הזמנים הם לפי אופק ירושלים

פנינים מתורתו על פרשת השבוע

ויפקדם במדבר סיני (א', י"ט)

כתב רבי מאיר מאזוז שליט"א: במשך ארבע עשרה שנה נתקשתי בדברי

הרא"ם (פרשת כי תשא) שכתב, שבאופן שלא סופרים את כל עם ישראל,

אלא רק את חלקם הדבר מותר (ואין את האיסור שאסור למנות את

ישראל) וכתבתי לתמוה על זה, שמדברי רבינו עובדיה מברטנורא בפ"ב

ממסכת יומא, משמע שאפילו סופרים אנשים בודדים יש בכך איסור.

ולאחר שנים רבות שנערך מפקד אוכלוסין בא"י מטעם המדינה,

נשא מרן זיע"א את דיברותיו בדין זה, וכלאחר יד הזכיר את דברי הרא"ם

הנ"ל, והוסיף שהחיד"א ומהר"י עיי"ש תירצו קושיה זו:

שאכן **מן התורה** אין איסור לספור ולמנות חלק מעם ישראל, אלא **שרבנן**

אסרו אפי' מיעוט מישראל, ואני בשומעי זאת נותרתי מתפעל ומשתומם על

גודל בקיאותו של מרן, **שכל רז לא אניס ליה**, וקושיה זו שנתקשתי במשך

ארבע עשרה שנה תירץ אותה מרן כלאחר יד, אשרי הדור שככה לו!

(מבוא לשעורי הראש"ל ח"ב עמ' 9)

ואלה תולדת אהרן ומשה... ואלה שמות בני אהרן (ג', א'-ב')

ואלו תולדות אהרן **ומשה**, ואינו מזכיר אלא בני אהרן, ונקראו תולדות

משה לפי שלמדן תורה, **שכל המלמד את בן חברו תורה, כאילו ילדו** (רש"י)

כתב מרן זיע"א: גדול כוחו של המזכה את הרבים, כי הנה בבואו לפני ב"ד

של מעלה לתת דין וחשבון על מעשיו, אחר שדנו אותו לפי מעשיו בכל **שנות**

חייו, ומצאו אותו זכאי וקבעו לו מדור בגן עדן **חוזרים שוב לדון אותו**

בראש השנה שלאחר מכן, וכן בכל שנה ושנה, וכמו שאמרו ספרי חיים

ומתים לפנינו נפתחים, והנה יש תוספת זכויות לחכם הזה, שהעמיד

תלמידים בימי חייו, והם המשיכו ללמוד וללמד, הרי הכל נזקף לכבודו של

החכם הזה, ואז באים מלאכי השרת אליו ואומרים לו: עליך לעלות **למדור**

גבוה יותר בגן עדן, והחכם הזה משתאה באומרו: הרי נאמר **במתים**

חופשי, כיון שאדם מת הוא חופשי מן המצוות, וא"כ מאין לי הזכות לעלות

למדור גבוה יותר, אבל האמת שגם אחר שנפטר האדם הכל נזקף לזכותו

בבחינת **"ברא מזכה אבא"** וכבר אמרו חכמים (סנהדרין יט) **כל המלמד את**

בן חברו תורה, כאילו ילדו וע"ז אמרו חכמים (ברכות ס"ד) צדיקים אין

להם מנוחה לא בעוה"ז ולא בעוה"ב, כי מעשיהם בחיים חיותם, שעשו

לזכות הרבים, לא ימושו מעשות פרי מדי שנה בשנה.

(מאור ישראל דרושים עמ' שנו')

כל פקודי הלויים שנים ועשרים אלף (ג, לט)

הקשה הרמב"ן: מדוע שבת לוי היה המעט מכל השבטים, ולא התרבו

כשאר כל השבטים, **ותירץ:** הרי כל השבטים השתעבדו במצרים, והקב"ה

בירך אותם, וכאשר יענו אותם **כן ירבה וכן יפרוץ**, אמנם שבת לוי לא

נשתעבד (שהרי עסקו בתורה), וא"כ **לא חל עליהם הברכה**, שכאשר יענו

אותם **כן ירבה וכן יפרוץ**, לכן היו מועטים.

קבלת התורה

אמר רבי יהושע בן לוי: כשיצאו ישראל ממצרים היו בהם בעלי מומים מעבודת פרך; שהיו עושים בטיט ובלבנים, והיתה האבן נופלת עליו מן הבנין ושוברת את ידו וקוטעת את רגלו. אמר הקב"ה: אינו דין שאתן תורת לבעלי מומים. מה עשה? - רמז למלאכי השרת ורפאו אותם. "וכל העם רואים את הקולות" - מלמד שלא היו בהם **סומים**. מכלל שנאמר "אתה הראת לדעת" - מלמד שלא היו בהם **טפשים**. ומכלל שנאמר "ויענו כל העם יחדו" - מלמד שלא היו בהם **אלמים**. משנא' "מהשמים השמיעך את קולו" - מלמד שלא היו בהם **חרשין**. משנא' "ויתיצבו בתחתית ההר" - מלמד שלא היו בהם **חגרים**. ומנין שלא היה בהן אחד חושש בראשו וחש בשניו? תלמוד לומר: "ואין בשבטיו כושל".

כשבא הקדוש ברוך הוא ליתן תורה לישראל, ירדו עמו **עשרים ושנים אלף** מרכבות מלאכים, וקול שופר נשמע באויר עד **שרעש כל העולם**, ויהי כל העולם לחרדת אלקים, כשנתן הקב"ה תורה לישראל, היה קולו הולך מסוף העולם ועד סופו, וכל מלכי הגויים **אחזתם רעדה** בהיכליהם ואמרו שירה. נתקבצו כולם אצל בלעם הרשע ואמרו לו:

מה קול ההמון אשר שמענו? מבול בא לעולם?
אמר להם: כבר נשבע הקב"ה שאינו מביא מבול לעולם.
אמרו לו: שמא מבול של מים אינו מביא אבל מבול של אש מביא? **אמר להם:** חמדה טובה יש לו להקב"ה בבית גזיו, שהיתה גנוזה אצלו תתקע"ד דורות קודם שנברא העולם, והוא מבקשה ליתנה לבניו, וכו'.

מיד פתחו כולם ואמרו ה' יברך את עמו בשלום.
ומסופר בגמ' (שבת פ"ח) בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה, רבש"ע מה לילוד אשה בינינו, אמר להם לקבל תורה בא, אמרו לפניו: חמדה גנוזה יש לך תתקע"ד דורות קודם שנברא העולם, ואתה מבקש ליתנה להם? אמר הקב"ה למשה החזר להן תשובה,

אמר לפניו: רבש"ע מתירא אני שישרפוני בהבל פיהם, אמר לו: **אחוז בכסא כבודי והחזר להן תשובה**, אמר להן משה: נאמר בתורה "אשר הוצאתיך מארץ מצרים", כלום למצרים ירדתם? לפרעה השתעבדתם? שוב מה כתוב בה "לא יהיה לך אלוקים אחרים", האם אתם עובדים ע"ז, מיד הודו לו לקב"ה וכו'.

והקשה מרן זיע"א: מדוע חששו המלאכים בתחילה לתת את התורה לישראל, וכי לא ידעו שהתורה שייכת לישראל.

ועוד קשה: מדוע חשש משה רבינו ואמר: מתירא אני מהמלאכים, והרי הוא נמצא עכשיו ברשותו של הקב"ה.

ותירץ: טענת המלאכים שיש בתורה פרד"ס - פשט רמז דרש סוד, והסוד שייך אותה למלאכים, והם חשבו שהסוד הוא עיקר התורה והפשט טפל, וישראל שעוסקים בפשט התורה יכולים לחטא,

שהרי יש להם יצר הרע, וא"כ תורתם לא זכה ולא נקיה, לכן השיב משה ואמר: מתירא אני שמא ישרפוני **בהבל פיהם**, וזאת ע"פ הגמ' (שבת קיט) אינו דומה הבל פה שיש בו חטא להבל פה שאין בו חטא, שטענו המלאכים שישראל יכולים לחטא וזה **הבל פה שיש בו חטא**, ואילו המלאכים זה **הבל פה שאין בו חטא**, והקב"ה השיב לו: **אחוז בכסא כבודי** והחזר להן תשובה - כלומר שגדולה תשובה שמגיעה עד **כסא הכבוד**.

ומכיון שיכולים לחזור בתשובה מעלתם יותר מהמלאכים, **שבמקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד.**

עלון השבוע מוקדש לעילוי נשמת
מרת נאוה צופיה בת הילדה
נלב"ע ר"ח סיון
ת.נ.צ.ב.ה

דברי ישראל וחידותם

חידות "הבן איש חי" צוק"ל - בספרו "אמרי בינה"

- היכן מצינו דבר שאין אוכלים אותו ואין מריחים אותו ואין תופסים אותו, ומברכין עליו?**
- היכן מצינו דבר שעתה מחבבים ומנשקים אותו, ולאחר שעה מואסים וזורקים אותו אע"פ שלא נשתנה אלא עודנו בצלמו ובדמותו?**
- אמר החכם:** בני אברהם יצחק ויעקב הם כלי אחד שלם "אם יבוא אדם לנגוע בראש הכלי אינו יכול, באמצעו אינו יכול אבל בסופו יכול.
- היכן מצינו שאסור לעשות טובה לאביו?**
- כל המלוה לעני בשעת דוחקו כאילו הקריב קרבן תמיד, שנאמר "מלבד הבוקר אשר לעולם התמיד" - מה הקשר?**
- היכן מצינו אם אוכלים דבר מסוים יהיה אסור לאכול אחריו, לא בשר לא חלב ולא שום מיני מאכל?**
- אסור להטביל כלי בשבת ויום טוב, אבל אם יעשה בכלי איזה שימוש יהיה מותר, מה יעשה?**
- שאלו לרבי עשל** בקטנותו: מדוע מדליקה אשה בע"ש 2 נרות, והרי יכולה להדליק נר אחד ותעמוד מול המראה וכך יהיו יחד שני נרות, מה התשובה שהשיב להם?
- אדם כעס** על עבדו ונשבע שיזרק עליו את האבן הגדולה שלפניו, ואח"כ התחרט מחשש שהעבד ימות, מה יעשה להינצל משבועתו?
- היכן נמצא בתנ"ך תיבה אחת שיש בה חמשה אותיות דומות?**
- אדם קנה** בבוקר דבר מסוים והניחו בסל, הכניסם לחדר ונעל את החדר, ולערב מצא את הסל ריק ושום אדם לא נכנס שם, איזה דבר היה בסל?
- מהו הדבר:** שפורח באויר ונראה לעין האדם, וקרוב אצלו ממש, ואינו יכול לתופסו?
- אדם אמר** לבנו: תביא לי מים מהבור, שאל הבן באיזה כלי אביא? השיב אביו: קח את הילד תהפוך אותו ותביא לי מים, מה כוונת האב?

תשובות:

- ברכת הירח או הברקים**
- חמץ בערב פסח**
- הם שלש דרגות כהנים, לויים, ישראלים - ראשי תיבות כלי:** שאם יבא אדם להתגייר אינו יכול להיות כהן, ואינו יכול להיות לוי, וזהו ראש הכלי ואמצעיתו שהם **כ"ף, למ"ד**, אבל יוכל להיות לו דין ישראל הרמוז באות **י"ד** שהוא סוף הכלי.
- אם נתחב קוץ בבשר אביו לא יוציאנו שמא יעשה לאביו חבורה**
- תיבת מלבד** היא ראשי תיבות מלוה לעני בשעת דוחקו
- אפיקומן** בליל פסח
- יוציא** בו מים מהבור לצורך רחיצה וממילא נטבל
- אם תעמוד** האשה במראה הרי שייראו במראה גם שתי נשים וכל אחת תצטרך להדליק שתי נרות
- ישבור** האבן לחתיכות קטנות ויזרוק עליו ולא ימות העבד
- ממתקוממים** בימיניך (תהלים י"ז, ז')
- קנה** קרח ונמס מהחום ויצאו המים
- זה העשן**
- ילד** בהיפוך אותיות זה דלי

הלכות חג השבועות

* **בשישה בסיון** חל יום חג השבועות, לאחר ימי ספירת העומר שנמשכו ארבעים ותשעה ימים שהם שבעה שבועות, ולכן נקרא חג **השבועות**, וכמו שנאמר שבעה **שבועות תספור** לך וכו' ועשית חג **שבועות** לה'. ואמרו חז"ל למה תלה הכתוב יום חג השבועות בספירה, לפי שכאשר נתבשרו ישראל לצאת ממצרים נתבשרו שהם עתידים לקבל את התורה לסוף חמישים יום ליציאתם, שנאמר בהוציאך את העם הזה תעבדון אצת האלוקים על ההר הזה", נ' יתירה של תעבדון במקום תעבדו, לרמוז שמקץ נ' יום לצאתם יקבלו את התורה, ובצאת ישראל ממצרים **מרוב חיבה לתורה** היו מונים בכל יום ויום: הרי עבר יום אחד הרי עבר שני ימים וכן הלאה, ולכך נקבעה הספירה לדורות.

* **יש אומרים** שבלייל חג השבועות **אין לקדש** על הכוס עד שיהיה לילה ודאי, שאם יקדש מבעוד יום הרי הוא כמחוסר קצת מיום מ"ט לספירה, וכתוב שבע שבתות **תמימות** תהיינה, ויש חולקים ומתירים, ובמקומות אלו שאפשר להמתין ולקדש אחרי צאת הכוכבים, נכון לעשות כן, וגם למחמירים אין צריך להיזהר אלא **בקידוש**, אבל **תפילת ערבית** אפשר להתפלל מבעוד יום.

* **מצוה להדליק** נרות בליל יום טוב ולברך, אשר קידשנו וכו' להדליק נר של יום טוב, ונכון **שלא יברכו** הנשים שהחיינו בעת הדלקת הנרות, אלא ייסמכו על ברכת שהחיינו שמברכים בעליהן בקידוש שעל הכוס.

* **יש מהדרין** להדליק נרות של יום טוב מערב יום טוב, כשם שצריכים להיזהר להדליק נרות שבת מבעוד יום, אבל לא נהגו להקפיד בזה, אלא המנהג להדליק נרות יום טוב אחר שתחשך **לפני הקידוש** שעל כוס, ויש להם על מה שיסמוכו.

* **חייב** אדם לאכול **פת** בסעודת יום טוב בלילה וביום, ומ"מ אם שכח לאמר יעלה ויבא בברכת המזון, והתחיל לאמר "לעד האל אבינו מלכנו..." אינו חוזר – שספק ברכות להקל.

* כתוב בזוהר הקדוש (פרשת אמור דף צ"ח) חסידים ראשונים לא היו ישנים בלילה הזה והיו עוסקים בתורה, ואומרים: "בואו לנחול מורשה קדושה לנו ולבנינו בשני העולמות", ועוד אמרו בזוהר: כל אלו שמתקנים התיקון בלילה הזאת ושמים בו, כולם יהיו **רשומים בספר הזכרונות**, והקב"ה מברך אותם **בשבעים ברכות וכתרים של עולם העליון**.

* הסבירו האחרונים הטעם למנהג הנ"ל לפי שבקבלת התורה היו ישראל **נרדמים** כל הלילה והוצרך הקב"ה **להעירם** משנתם ע"י קולות וברקים שהיו לפני מעמד הר סיני, ולכן צריכים לתקן הדבר ע"י שנעמוד על המשמר בלילה זה, ולעסוק בתורה.

* **נכון** ללמוד עם הציבור **התיקון** שנדפס בספר קרואי מועד – תיקון ליל שבועות, שניתקן ונסדר ע"פ הזוהר והמקובלים ומ"מ מי שחשקה נפשו לעסוק בש"ס ובפוסקים אין למחות בידו כי יש לו על מה לסמוך.

* **על פי הקבלה** אין לקרות משנה בלילה זו, ולפני נקודת חצות יש לקרות קריאת שמע.

* **העוסקים בתורה** בלילה ומגישים להם מידי פעם במשך הלילה קפה או תה, אפי' שהו ביניהם יותר משעה ומחצה שהוא יותר משיעור עיכול מזון, אינם צריכים לברך על כל כוס וכוס, אלא די בברכה אחת והיא פוטרת את הכל, **וטוב שיכוון** בדעתו לפטור אתה כל מה שיביאו לפניו לאחר מכן, אבל אם **יצא לחוץ** מפתח בית הכנסת ואח"כ חזר, צריך **לחזור ולברך**, ששינוי מקום נחשב להסיח הדעת.

* **אין לברך** ברכות התורה אלא עד **אחר עלות השחר**, והמנהג פשוט שאף **מי שנעור** כל הלילה מברך ברכות התורה.

* נוהגים לשטוח עשבי **בשמים ושושנים** בבית הכנסת ובבתים לכבוד חג השבועות, זכר למה שאמרו חז"ל (שבת פ"ח): כל דיבור שיצא מפי הקב"ה נתמלא העולם כולו בשמים, שנאמר "שפתותיו שושנים נוטפות מור עובר". וכן נוהגים להעמיד **ענפי אילנות** בבית הכנסת ובבתים, לרמוז מה שאמרו חז"ל (ר"ה ט"ז) בעצרת נידונים על פירות האילן.

* **נוהגים לאכל מאכלי חלב** בחג השבועות, מפני שבעשרת הדברות נתגלו לאבותינו **כל חלקי התורה** ומצוותיו וכמו שכתב רב סעדיה גאון שבעשרת הדברות כלולות כל מצוות התורה, וכשירדו מהר סיני אל בתייהם לא מצאו מה לאכל תיכף זולת מאכלי חלב, כי לבשר היו צריכים הכנה רבה, לשחוט בסכין, לנקר החלב, ולמלוח הבשר ולבשל בכלים חדשים ולכן היו זקוקים לאכל מאכלי חלב, ואנו עושים זכר לזה.

* מצוה לאכול **בשר בהמה** למצות שמחת חג, ומי שאינו יכול לאכל בשר בהמה מטעמי בריאות יכול לקיים מצות שמחת החג **בבשר עוף**, וכן ישתה יין ל שמחת החג.

* **מותר להתרחץ ביו"ט** כל גופו בבית, במים שהוחמו מערב יו"ט בדוד שמש או בבילאר. אך יש להזהר מסחיטת השיער, ולכן לא יחפוף את השיער כהרגלו כיון שנשחט תוך כדי החפיפה.

וכן לא ינגב את שיער ראשו כהרגלו ביום חול, אל יניח את המגבת על השיער ויספג מאליו.

תורה ותפילה

רבי גרשון אדלשטיין זצ"ל:

צריכים לדעת שכל אחד ואחד מסוגל להיות בעל דרגה גבוהה בתורה, ואין מי שלא! כל אחד מסוגל ומוכשר לכל התורה כולה.

ולכן אמרו חז"ל (נדה ל, ב) שמלמדים את העובר לפני שנולד את כל התורה כולה, ואח"כ בא מלאך וסוטר על פיו והוא שוכח,

ולכאורה בשביל מה מלמדים אותו אם בין כך הוא שוכח אחר כך?

והביאור בזה כי מלמדים פירושו מכשירים אותו, שהוא נעשה מוכשר לכל התורה כולה. ואמנם כשנולד הוא שוכח, אבל ע"י שלמד הוא נעשה מוכשר לכל התורה. **כי הוא כבר למד את זה**, ורק אח"כ שוכח.

וכבר יש בו את הכח ללמוד ולדעת את כל התורה כולה.

וכל אחד ואחד מישראל שייך לזה, כי כל נשמות כלל ישראל עמדו בהר סיני, וכולם קיבלו את התורה, וכל אחד לפי השגתו ולפי מדרגתו מסוגל לזה, שיהיה לו את כל התורה כולה.

וזהו שאומרים "ותן חלקינו בתורתך",

וביאור המפרשים שלכל אחד מישראל יש חלק בתורה, ששייך רק לו, ועל זה מבקשים ותן חלקינו, שנוזה לקבל את חלקינו בתורה,

שיש חלק ששייך לנו, אלא שלא זכינו בו עדיין, וצריכים לזכות בו, ומבקשים שנוזה לכך.

וכך גם ההצלחה בתורה אינה בדרך הטבע, אלא שתלויה בזכויות, **ושמעת מעשה ממרן החזו"א** שסיפר על אחד שבצעירותו לא היה בעל כשרון כלל,

עד כדי כך שכשלמד את דברי רש"י הפשוטים "כל תיבה שצריכה למ"ד בתחילתה הטיל לה הכתוב ה"א בסופה כגון מצרים מצרימה"

לא הבין מה שרש"י אומר,

ואף על פי כן **בסוף גל והצליח בתורה**, ונעשה רב עיר בחוץ לארץ.

מפני שהיו לו זכויות.

ואמר החזו"א, כי הזכויות היו **הדמעות של הסבתא**, שבכתה והתפללה בהדלקת הנרות על הצלחת הצאצאים בתורה,

ותפילה של ההורים נותנת זכויות לילדים. כגון מה שמבקשים בברכת התורה **ונהיה אנחנו וצאצאינו** וכו',

וכתב המשנה ברורה (סימן מ"ז ס"ק י') "ותמיד תהיה תפילה האב והאם שגורה בפייה להתפלל על בניהם שיהיו לומדי תורה וצדיקים

ובעלי מידות טובות **ויכוון מאד בברכת אהבה רבה** ובברכת התורה בשעה שאומרים **אנחנו וצאצאינו** וכן שאומר בובא לציון למען לא ניגע

לריק ולא נלד לבהלה"

וכאשר ההורים מתפללים ומבקשים מכל הלב, **זה משפיע ונותן זכויות** גם למי שאינו מתפלל, וכפי שסיפר החזו"א על האדם ההוא שנעשה גדול בתורה בזכות הדמעות של הסבתא.

סיפר רבי חיים חייקין מתלמידי בחפץ חיים זצ"ל:

באחד הימים הגיע יהודי מתושבי ראדין לבית החפץ חיים לבקשו שיעתיר בתפילה עבור דבר מה שהיה זקוק לו לישועה.

שאל אותו הח"ח האם **אתה בעצמך** כבר התפללת על העניין?

ענה לו האיש **"כן, כבר התפללתי"**.

אמר לו החפץ חיים **"לך נא והבא לי מביתך את התהילים שבו התפללת"**

היהודי שהתגורר במרחק לא רב לבית הח"ח הלך, ושם כעבור זמן קצר כשספר תהילים בידו.

נטל הח"ח את הספר תהילים מידו, ודפדף הנה והנה, ואמר לאיש, **"זה נקרא להתפלל?"**, אני יראה לך תהילים שמתפללים בו."

ניגש מרן הח"ח על אף זקנותו הרבה אל ארון הספרים שבחדרו,

טיפס על גבי הכסא והוריד מלמעלה **ספר תהילים ישן**,

והגישו אל היהודי כשהוא פותח את דפי הספר ומצביע על הדפים הצהובים מיושן ועל כתמי הדמעות המרובים שמפוזרים בו לרב,

התהילים **הספוג בדמעות טהורות**

ואמר לו זה הספר תהילים בו התפללה אימי ע"ה,

תראה אתה רואה את הדפים? **את הדמעות?** זה נקרא להתפלל!

סיפור השבוע

כתב השל"ה הקדוש (תחילת מסכת שבועות) בזה הלשון:

ולהראות גדולת מעלת זאת הלילה, איך שחביב לפני הקדוש ברוך הוא לבלתי נדום רגע אחת מדביקות התורה. גם יש רשות להפסיק בין ענין לענין לדברי התעוררות מוסר ופשוט מעשים ולתקן תקנות ליראת ה'. אכתוב לכם **מעשה** שאירע קרוב לזמנינו והועתק מכתב המקובל הר"ר שלמה הלוי אלקבץ (מחבר ה"לכה דודי") שהיה מתחבר בבית המדשרש של רבינו בית יוסף **והופיע עליו רוח הקודש**.

וזה נוסח הכתב: דעו לכם כי הסכמנו החסיד נר"ו (ר' יוסף קארו) ואני עבדו ועבדיכם מהחברים, לעמוד על נפשינו ליל שבועות ולגדל שינה מעיינינו. ות"ל כן עלה בידנו כי **לא הפסקנו רגע**, רק אשר תשמעו ותחי נפשכם. וזהו הסדר שתקנתי וסדרתי בלילה ההוא, ראשונה תורה קרינן מפרשת בראשית עד ויכולו בנעימה בקול גדול, אחר כך בחודש השלישי עד סוף סידרא וכו'. וכל זה באימה ביראה בניגון ובטעם, לא יאומן כי יסופר וכו' ובעת שהתחלנו ללמוד המשנה... זיכנו בוראנו ונשמע את קול המדבר בפי החסיד נר"ו, קול גדול בחיתוך אותיות, וכל השכנים היו שומעים ולא מבינים. והיה הנעימות רב, והקול הולך וחזק, **ונפלנו על פנינו** ולא היה רוח באיש לישא עיניו ופניו לראות **מרוב המורא**. והדיבור

ההוא מדבר עמנו והתחיל ואמר:

שמעו ידידי המהדרים מן המהדרים, ידידי אהובי שלום לכם, אשריכם ואשרי ילדתיכם, **אשריכם בעולם הזה אשריכם בעולם הבא, אשר שמתם על נפשיכם לעטרני בלילה הזה**, אשר זה כמה שנים נפלה עטרת ראשי ואין מנחם לי, ואני מושלכת בעפר חובקת אשפתות, ועתה החזרתם עטרה ליושנה. התחזקו ידידי התאמצו אהובי שמחו ועלצו. ודעו כי אתם מבני עליה, וזכיתם להיות מהיכלא דמלכא, וקול תורתכם והבל פיהם עלה לפני הקב"ה ובקע כמה אוירים וכמה רקיעים עד שעלה, ומלאכים שתקו ושרפים דממו והחיות עמדו **וכל צבא מעלה להקב"ה שומעים את קולכם**. והנני המשנה הא' המייסרת את האדם באתי לדבר אליכם... ואשריכם ואשרי יולדתיכם ידידי אשר נדדתם שינה מעייניכם, ועל ידיכם נתעלתי הלילה הזה, ועל ידי החברים אשר בעיר הגדולה עיר ואם בישראל...

והקול המשיך ואמר: ואלו הייתם משערים אחד מאלף אלפי אלפים ורוב רבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבבכם ולא שחוק בפיכם בזוהריכם כי בסיבתכם אני מושלכת בעפר, לכן חזקו ואמצו ועלצו בני ידידי המהדרים ואל תפסיקו הלימוד, כי חוט של חסד משוך עליכם ותורתכם ערבה לפני הקב"ה. לכן עמדו בני ידידי על רגליכם והעלוני, ואמרו בקול רם כיום הכפורים, "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". ועמדנו על רגלינו... ואמרנו בקול כאשר נצטיינו. וחזר ואמר, אשריכם בני, שוב אל לימודכם ואל תפסיקו רגע... **וכולנו געינו בבכי מרוב השמחה**,

וגם בשמעינו צרת השכינה בעוונותינו וקולה כחולה המתחננת אלינו ואז התחזקנו עד אור הבוקר, ולא פסק גירסא מפינו בגילה ורעדה וכו' ומסיים השל"ה הקדוש: **אשרי עין ראתה כל אלה**, על כן כל אחד יקדש ויטהר עצמו בתוספת קדושה וטהרה וטוב שיזהרו שלא ידברו באותה הלילה בשום לשון חול רק בלשון הקודש.

עלון "חג השבועות" מוקדש

להצלחת ידידנו היקר איש החסד

הרב אברהם ישעיהו שטרן שליט"א

זכות דוד המלך ע"ה וזכות מרן זיע"א

תגן בעדו שיזכה לרוות נחת מכל יוצאי חלציו

ימלא הקב"ה כל משאלות ליבו לטובה

בני אתה אני היום ילדתיך.. **שאל ממני ואתנה**

ויזכה לעשירות מופלגת ביותר